

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
sekmadienio rytinė sesija, 2008 m. balandžio 6 d.

Mūsų Tėvo tikėjimas

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas
Antrasis patarėjas Pirmojoje prezidentūroje

Tikroji religija neturėtų prasidėti nuo to, kas patinka žmogui, ar nuo protėvių tradicijų, bet nuo to, kas patinka Dievui, mūsų Amžinajam Tėvui.

Kokie esame palaiminti galėdami klausytis nuostabios Tabernakulio choro muzikos. Mano brangūs broliai ir seserys bei draugai, džiaugiuosi, kad šiandien stoviu su jumis, turiu privilegiją vadintis Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariu ir esu vienas iš jų.

Prisimenu savo pirmą reakciją, kai iš Viešpaties gavau šį šventą pašaukimą tarnauti naujausiu šios Bažnyčios Pirmosios prezidentūros nariu: aš jaučiausi *džiaugsmingai priblokštas*. Nuo tada sužinojau naujų aspektų žodžiams *nuolankumas, dėkingumas ir tikėjimas*.

Galiu jus užtikrinti, kad niekas nebuvo taip nustebintas mano pašaukimo, kaip mano vaikai ir vaikaičiai.

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje mes nesiekiamo ir neatmetame pašaukimų, ateinančių iš Dievo per įkvėptus kunigystės kanalus. Meldžiu, kad Dievas suteiktų man stiprybės bei supratingą širdį, kad išaukštintčiau šį šventą pašaukimą pagal Jo valią ir ketinimą.

Visi pasigendame prezidento Gordon B. Hinklio. Dėl jo įtakos šiam didžiam darbui būsime ir toliau laiminami.

Jaučiu didelę privilegiją glaudžiai bendradarbiauti su prezidentu Monsonu. Aš pažįstu jį daug metų. Jis nuostabių dovanų ir talentų žmogus. Jis yra Dievo pranašas. Jo tikėjimas ir mylinti širdis apima kiekvieną tautą, kalbą ir liaudį.

Esu dėkingas, galėdamas tarnauti su prezidentu Airingu, kurį myliu ir gerbiu kaip didį vadovą bei mokytoją Dievo karalystėje.

Kai Dvylikos kvorumas susirinko Solt Leiko šventyklos aukštutiniame kambaryje, kad palaikytų prezidentą Monsoną kaip 16-ąją Bažnyčios prezidentą, žavėjausi šių aplink mane esančių žmonių ypatingais gabumais, išmintimi ir dvasingumu. Dėl to aiškiau suvokiau savo paties silpnybes. Myliu šiuos puikius didžio tikėjimo vyrus. Esu dėkingas už galimybę pakelti ranką, kad juos palaikyčiau ir pažadėčiau jiems savo paramą. Myliu ir palaikau naujausią Dvylikos narį vyresnįjį Kristofersoną.

Pašaukęs Frederiką G. Viljamsą būti pranašo Džozefo Smito patarėju, Viešpats jam įsakė: „Būk ištikimas, stovėk pareigybėje, kurią tau paskyriau; pagelbėk silpniems, pakelk nusvirusias

rankas bei sustiprink nusilpusius kelius.“¹ Tikiu, kad šis patarimas tinka visiems, priėmusiems pašaukimą tarnauti Dievo karalystėje ir, žinoma, man šiuo mano gyvenimo metu.

Dievo pranašas ir mūsų prezidentas

Norėčiau tarti keletą žodžių apie prezidentą Tomą S. Monsoną. Prieš kažkiek metų prezidentas Monsonas atvyko į regiono konferenciją Hamburge, Vokietijoje, ir man teko garbė jį lydėti. Prezidentas Monsonas turi nuostabią atmintį, ir mes kalbėjomės apie daugelį šventųjų iš Vokietijos – buvau sužavėtas, kad jis tiek daug ir taip gerai atsimena.

Prezidentas Monsonas paklausė apie brolių Michaelių Paničių, buvusį kuolo prezidentą, o tuo metu patriarchą, kuris buvo vienas ištikimiausių Bažnyčios Vokietijoje pionierių. Pasakiau jam, kad brolis Paničius sunkiai serga, kad jis prikaustytas prie lovos ir negalės ateiti į mūsų susirinkimus.

Prezidentas Monsonas paklausė, ar galėtume jį aplankyti.

Žinojau, kad prieš pat kelionę į Hamburgą, prezidentas Monsonas patyrė pėdos operaciją ir vaikščiodamas jaučia skausmą. Paaiškinau, jog brolis Paničius gyvena pastato, kuriame nėra lifto, penktajame aukšte. Norėdami pamatyti jį, turėtume lipti laiptais.

Tačiau prezidentas Monsonas neatlyžo. Taigi, mes nuvykome ten.

Atsimenu, kaip prezidentui Monsonui buvo sunku lipti tais laiptais. Jis galėjo žengti tik keletą žingsnių, o tada turėdavo sustoti ir ilsėtis. Jis neištarė nė vieno nusiskundimo žodžio ir nenorėjo pasukti atgal. Kadangi to pastato lubos buvo aukštos, laiptai, atrodo, kils viršun iki begalybės, tačiau prezidentas Monsonas linksmi ir atkakliai lipo aukštyn, kol pakilome prie brolio Paničiaus buto penktame aukšte.

Atėję pas jį maloniai praleidome laiką. Prezidentas Monsonas padėkojo jam už atsidavusios tarnystės gyvenimą ir pradžiugino jį savo šypsena. Prieš išeidamas jis suteikė jam nuostabų kunigystės palaiminimą.

Niekas, išskyrus brolių Paničių, jo šeimos narius ir mane, nematė šio narsaus bei kupino užuojautos poelgio.

Prezidentas Monsonas galėjo pasirinkti ilsėtis tarp mūsų ilgų ir dažnų susirinkimų. Jis galėjo paprašyti parodyti jam nuostabius Hamburgo vaizdus. Dažnai mažiau, kaip tai buvo nepaprasta, kad iš visų miesto vaizdų, labiausiai jis norėjo matyti silpną ir paliepusį Bažnyčios narį, ištikimai ir nuolankiai tarnavusį Viešpačiui.

Prezidentas Monsonas atvyko į Hamburgą mokyti bei laiminti Vokietijos žmonių, ir jis tikrai tai darė. Bet tuo pat metu jis buvo dėmesingas atskiriems asmenims, vienam po kito. Jo supratimas yra labai platus ir toli siekiantis, todėl jis apima visame pasaulyje esančios Bažnyčios sudėtingumą. Tačiau Prezidentas taip pat turi tiek užuojautos, kad atkreiptų dėmesį į vieną asmenį.

Apaštalas Petras, kalbėdamas apie savo draugą ir mokytoją Jėzų, pasakė šį paprastą apibūdinimą: „[Jis] vaikščiojo, darydamas gera.“²

Manau tą patį galime pasakyti ir apie žmogų, kurį šiandien palaikome kaip Dievo pranašą.

Mūsų tėvų tikėjimas

Stebiuosi, kokios skirtingos Bažnyčios narių gyvenimo aplinkybės bei kilmė. Esate iš visokiausių žmonių luomų, kultūrų, kalbų, politinių aplinkybių ir religinių tradicijų.

Dėl šios gyvenimo patyrimų įvairovės ėmiau mąstyti apie vienos giesmės „Mūsų tėvų tikėjimas“ žodžius. Priedainyje yra kartojami šie žodžiai: „Mūsų tėvų tikėjimas, šventas tikėjimas, iki mirties būsime jam ištikimi!“³

Mūsų tėvų tikėjimas – man patinka ši frazė.

Daugeliui Bažnyčios narių šie žodžiai primena narsius pionierius, palikusius savo namų patogumus ir vežimais bei pėsčiomis keliavusius iki pat Didžiojo Druskos ežero slėnio. Myliu ir gerbiu tų ankstyvųjų Bažnyčios pionierių tikėjimą ir drąsą. Tuo metu mano protėviai gyveno anapus vandenyno. Nė vienas negyveno Navū ar Vinter Kvoterse, ir niekas iš jų nėjo toje kelionėje per lygumas. Tačiau, būdamas Bažnyčios narys, esu dėkingas ir didžiuojuosi šiuo pionierių palikimu kaip savu.

Su tokiu pat džiaugsmu aš didžiuojuosi palikimu šiuolaikinių kiekvienoje tautoje gyvenančių Bažnyčios pionierių, kurių ištvermingumo, tikėjimo ir pasiaukojimo istorijos prideda naujų posmų prie to didingo Dievo karalystės himno.

Kai mano šeima apmąsto frazę „mūsų tėvų tikėjimas“, dažniausiai atsimena liuteronų tikėjimą. Per kartų kartas mano protėviai priklausė tai religijai. Tiesą sakant, mano sūnus neseniai išsiaiškino, kad viena iš mūsų šeimos genealoginių linijų tęsiasi iki paties Martino Liuterio.

Mes gerbiame nuoširdžius žmones iš visų religijų, nepriklausomai nuo to, kur ir kada jie gyveno, mylėjusius Dievą, netgi neturint Evangelijos pilnatvės. Keliame savo balsus dėkodami už jų nesavanaudiškumą ir drąsą. Apkabiname juos kaip brolius bei seseris, mūsų Dangiškojo Tėvo vaikus.

Tikime, kad tai pagrindinė žmogaus teisė – „garbinti Visagalį Dievą pagal tai, kaip liepia mūsų pačių sąžinė, ir pripažįstame tokią pačią privilegiją visiems žmonėms – tegul jie garbina, kaip nori, kur nori ir ką nori.“⁴

Yra daug mūsų tėvų tikėjimų ir tradicijų

Atkurtajai Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčiai visame pasaulyje plečiantis – dabar turint daugiau kaip 13 milijonų narių – frazė „mūsų tėvų tikėjimas“ įgavo platesnę prasmę. Kai kuriems ji reiškia jų šeimos palikimą vienoje iš šimtų krisčioniškų tikėjimų; kitiems tai gali reikšti Vidurinių Rytų, Azijos ar Afrikos tikėjimus ir tradicijas.

Didžiąją dalį savo gyvenimo pragyvenau tose pasaulio vietose, kur mūsų Bažnyčios narių tėra nedidelė mažuma. Tuo metu sužinojau, jog dažnai, kai žmonės sužino apie sugrąžintąją Evangeliją, ji padaro jiems didelį įspūdį – daugelis netgi nori prisijungti prie Bažnyčios. Tačiau jie nenori nuvilti savo protėvių, jiems atrodo, kad jie turėtų likti ištikimi savo tėvų tikėjimui.

Prisimenu, kai buvau jaunas, vieną sekmadienį mūsų maldos namuose pastebėjau naują šeimą: jauną mamą su dviem dukterimis. Gana greitai visos trys pasikrikštijo ir tapo Bažnyčios narėmis.

Jų atsivertimo istoriją žinau labai gerai, kadangi vyresniosios dukters vardas buvo Harietė ir vėliau ji tapo mano žmona.

Harietės mama Karmen buvo neseniai praradusi vyrą ir tuo apmąstymų laikotarpiu susidomėjo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Išstudijavusios doktrinas, Karmen ir jos dukros suprato, kad Bažnyčia tikra ir ruošėsi krikštui.

Tačiau, kai Karmen apie šį sprendimą pasakė savo motinai, ši buvo sukrėsta. „Kaip gali būti tokia neištikima savo tėvų tikėjimui?“ – paklausė ji.

Karmen motina nebuvo vienintelė, kuri prieštaravo. Valingajai Karmen seseriai Lizai ta naujiena sukėlė labai didelį nerimą. Galbūt *nerimas* yra per švelnus žodis. Ji labai supyko.

Liza pasakė, kad susiras tuos jaunus misionierius ir pasakys jiems, kaip jie klysta. Ji nužygiavo į maldos namus, susirado misionierius ir, manau, atspėjote – Liza taip pat pasikrikštijo.

Po daug metų Karmen motina taip pat įgijo liudijimą, kad Jėzaus Kristaus Evangelija buvo sugrąžinta į žemę. Kartą ji pasakė savo dukroms ir anūkams: „Norėčiau būti tame pačiame danguje, kaip ir jūs.“ Eidama aštuntą dešimtmetį ji taip pat įžengė į krikšto vandenį ir tapo Bažnyčios nare.

Mūsų Tėvo tikėjimas

Kas tad yra tas mūsų tėvų tikėjimas? Ar tai mūsų gimdytojų, senelių ir prosenelių religija?

O kaip dėl senovėje gyvenusių protėvių tikėjimo? Kaip dėl Abraomo, Izaoko ir Jokūbo? Ar jie ne mūsų tėvai? Argi mes nesame iš Izraelio namų? O kaip dėl Nojaus ir Henocho bei mūsų pirmųjų gimdytojų Adomo ir Ievos?

O kaip dėl Gelbėtojo ir paskui Jį sekusių mokinių?

Mūsų Dangiškojo Tėvo tikėjimas yra pastovus nuo pat laiko pradžios, netgi prieš pasaulio įkūrimą. Jonas Apreiškėjas pasakojo apie didį karą danguje.⁵ Ir tuo metu, ir dabar kariaujama dėl to paties – moralinės valios laisvės. Visi, kada nors gyvenę šioje Žemėje, buvo tarp tų, kurie kovėsi prieš Šėtoną ir stovėjo su Sūnumi ir Tėvu. Todėl argi neturime būti ištikimi Dievui, mūsų Dangiškajam Tėvui?

Būdami Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, „mes tikime Dievą, Amžinąjį Tėvą, ir jo Sūnų Jėzų Kristų, ir Šventąją Dvasią“⁶. Taip pat „tikime, kad per Kristaus apmokėjimą visa žmonija gali būti išgelbėta per paklusnumą Evangelijos įstatymams ir apeigoms“⁷. Tikime didžiuoju laimės planu, išpirkimo planu, išgelbėjimo planu, dėl kurio Dievo vaikai gali patirti mirtingumą ir grįžti į savo Tėvo akivaizdą – gailestingumo planu, kuris buvo sukurtas prieš šios žemės sutvėrimą.

Štai mūsų Tėvo planas ir tikėjimas!

Aš liudiju, kad sugrąžintos Jėzaus Kristaus evangelijos doktrina yra mūsų Dangiškojo Tėvo tikėjimas. Tai Jo tiesa buvo apreikšta Jo tarnams pranašams nuo Tėvo Adomo dienų iki pat mūsų

laikų. Tėvas ir Sūnus pasirodė Džozefui Smitui, kad sugrąžintų mūsų Tėvo tikėjimą į šią žemę, kad jis niekada nebebūtų paimtas. Dievas nori, kad visi Jo vaikai jį priimtų, nepriklausomai nuo jų kilmės, kultūros ar tradicijos. Tikroji religija neturėtų prasidėti nuo to, kas patinka žmogui, ar nuo protėvių tradicijų, bet nuo to, kas patinka Dievui, mūsų Amžinajam Tėvui.

Nuolatinis apreiškimas yra pagrindinė šio tikėjimo ypatybė. Pirmoji Džozefo Smito malda galingai liudija apie tai. Apreiškimas – tai nuolatinis kompasas, padedantis mums visada likti ištikimiems mūsų Dangiškojo Tėvo valiai ir tikėjimui.

Mūsų Dangiškasis Tėvas myli savo vaikus. Jis girdi kiekvienos tautos, kalbos ir liaudies nuolankių bei nuoširdžių žmonių maldas. Jis suteikia šviesos tiems, kurie ieško Jo, Jį gerbia bei yra pasiryžę paklusti Jo įsakymams. Mes džiaugsmingai skelbiame, kad šiuo metu žemėje yra mūsų Tėvo tikėjimas.

Kviečiame visus šioje nuostabioje planetoje ragauti Jo doktrinos ir žiūrėti, ar ji nėra saldi, gera ir vertinga. Mes prašome nuoširdžių žmonių mokytis šios doktrinos ir klausti savo Dangiškąjį Tėvą, ar ji nėra tikra. Taip darydami visi gali sužinoti, priimti tikrąjį savo Tėvo tikėjimą ir gyventi pagal jį, o tas tikėjimas išgydys juos.⁸

Tokia mūsų žinia pasauliui.

Aš iškilmingai liudiju apie realumą Dievo Tėvo, Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus, Šventosios Dvasios ir gyvųjų pranašų, turinčių raktus, kurie per nenutrūkstamą seką nuo Džozefo Smito šiais laikais perėjo Tomui S. Monsonui. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. DS 81:5.
2. ApD 10:38.
3. *Hymns*, no. 84.
4. Tikėjimo Teiginiai, 1:11.
5. Žr. Apreiškimo 12:7–9.
6. Tikėjimo Teiginiai, 1:1.
7. Tikėjimo Teiginiai, 1:3.
8. Žr. Mato 9:22.